

Ens ha arribat

Ridao se'n va... "físicament"

El president d'ERC, Joan Puigercós, va haver de matisar ahir davant del Consell Nacional que "la marxa" del secretari

general, Joan Ridao, de la reunió era estrictament física i per motius familiars i que no tenia res a veure amb el seu fu-

tur polític, qüestionat per alguns sectors. El matís de Puigercós va provocar rialles entre el públic i sort en va tenir de

Jordi Portabella, que, amb ironia, el va convidar a continuar el discurs que tothom esperava escoltar.

Apunts

Lluís Martínez

Uniforme

El curs escolar va acabar amb la notícia que un centre públic de l'Hospitalet de Llobregat, a Barcelona, implantarà l'uniforme. La iniciativa va rebre totes les complacences de les famílies, però no de l'Ajuntament.

D'arguments a favor i en contra dels uniformes escolars, n'hi ha tants com vulguin. Uns diuen que l'uniforme elimina les diferències de classe, tot i que jo crec que, en realitat, les amaga. Les diferències de classe sempre acaben aflorant, i ho acostumen a fer de manera subtil. Jo vaig més cap a la qüestió pràctica. La bata escolar fa que la roba de carrer duri més i estalvia un munt de brutícia a la rentadora.

Els defensors de la bata o de l'uniforme diuen que és un instrument més dins d'un pla general per restituir el respecte al professorat. No dic jo que no, però crec que el respecte que mereix i necessita qualsevol docent per fer la seva feina no s'aconsegueix, només, amb un uniforme.

Desenganyem-nos: aquest respecte s'aprèn, com moltes altres actituds, a la família. Ja podem posar als nostres infants uniformes d'internat suís, ja; que si a la família no viuen un ambient de respecte envers els mestres, val més gastar els diners en una escapada al Pirineu.

Hi ha famílies –no totes, per sort– que consideren que, en educació i organització escolar, en saben tant com els mestres. Que la seva opinió val exactament el mateix. Em sap greu haver-ho de dir, però no és així. Per això han hagut de superar una nota de selectivitat força elevada i han hagut de fer uns estudis universitaris.

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Curar. Fa una setmana, el canal nord-americà ABC News va demostrar que el propietari d'una clínica psiquiàtrica a Minneapolis volia convertir els seus pacients gais en heterosexuals, tot advertint-los que Déu desitjava que els homes fossin atrets per les dones ("als seus pits, per exemple", va dir en una sessió filmada clandestinament). Val a dir que si el reportatge va tenir força ressò, també va ser perquè el metge en qüestió és el marit de Michele Bachmann, que l'any que ve serà candidata a la presidència dels Estats Units.

□□□

Capar. Fa dos anys, l'aleshores primer ministre britànic, Gordon Brown, va demanar disculpes públicament pel càstig que el matemàtic Alan Turing havia rebut a mans de les autoritats: el

1952, la policia va obligar aquest home gai –que va desxifrar els codis secrets dels nazis i així mateix va facilitar, i molt, la victòria dels aliats en la Segona Guerra Mundial– a sotmetre's a la castració química; dos anys més tard es va suïcidar. Ser gai continuaria sent prohibit per llei a Anglaterra fins al 1967 (i, ja que hi som, a l'estat dit espanyol, fins al 1979). L'homosexualitat encara és il·legal en 81 països diferents, gairebé sempre per raons religioses. Com és que hi ha gent que continua creient que cal transformar gais i lesbianes en heterosexuals, a través de tractaments o càstigs? Què hi volen guanyar? Es pensen, potser, que Proust hauria escrit millor si hagués tingut xicota? Que Miquel Àngel hauria pintat millor? Que els papes Sixt IV, Benet IX o Juli III haurien resat millor?

Imatge d'una manifestació gai a Barcelona ■ JUANMA RAMOS

□□□

Normalitzar. De nen, jo ja estava acostumat a la idea que dos homes podrien formar parella, gràcies a algunes amis-

tats gais dels pares. El primer casament al qual els meus nens van assistir era entre dos amics meus. És obvi que, perquè una cosa sigui normal, només cal que formi una part visible de la vida quotidiana. Per tant, s'agraeix que una empresa catalana acabi de treure el primer videojoc amb un heroi que perd oli. *Supergay* té 32 nivells diferents i el protagonista, acabat de sortir de l'armari, es defensa dels enemics amb un raig de l'arc de Sant Martí. Tant de bo que aquest joc tingui èxit amb els adolescents, molts dels quals solen fer gala d'una intolerància ferotge –que no té res a envejar a la de segons quins bisbes i imams– envers un 8%, aproximadament, de la població humana.

□□□

Vuits i nous

D'El Punt a l'Avui

Manuel Cuyàs

Fa anys, en Jordi Maluquer em va dir: "No entenc per què no vas venir a oferir-te per col·laborar a l'Avui, quan jo n'era el director". Li vaig explicar que al principi de la seva direcció jo havia anat a la redacció del diari i havia demanat per veure'l i "oferir-me". No m'havia rebut ell sinó l'Agustí Pons, el seu cap d'opinió. "És estrany perquè sempre rebia tothom". em va dir en Maluquer. Doncs mira, aquell dia devia ser fora. En Pons diu que no recorda la visita ni que davant les meves pretensions de publicar al diari em digués que no neces-

sitaven ningú. Aquella era la segona vegada que trucava a la porta de l'Avui. En la primera havia preguntat per en Josep Faulí, llavors el director. Tampoc no em va rebre, sinó que igualment em va derivar al seu cap d'opinió, en Pius Pujades. Li vaig entregar tres articles de mostra per si li agradaven i em va dir que se'ls llegiria i em diria alguna cosa. Si se'ls va llegir, no em va dir mai més res. Davant

ANTHONY GARNER

aquests dos entrebancs, un dia vaig sortir de casa, a Mataró, i en comptes d'enfocar el cotxe cap a Barcelona ho vaig fer cap a Girona, on es publicava El Punt, un altre potent diari en català que si fins llavors no havia considerat és perquè no es venia més enllà de les comarques gironines. Em vaig entretenir amb el director, l'Enric Matarrodona, sense cap problema ni persones interposades, i l'endemà mateix, el 25 de març del

1987, començava les meves col·laboracions. Després va venir la vinculació laboral en ferm, la direcció de l'edició d'El Punt del Maresme, i fins ara.

El món fa les voltes estranyes perquè arriba un dia que em veig escrivint en aquell Avui que m'havia estat esquerp pel fet que El Punt, el diari que havia estat la meva segona opció, l'havia adquirit. I ara passa que a partir de diumenge que ve els dos diaris objecte de les meves aspiracions de jove periodista seran una sola peça. Es veu que l'Avui, però, sempre m'ha de fer guiar perquè precisament començo les vacances avui i no podré participar de la felicitat confluència des del primer dia. Ens retrobem al setembre

Ant 2011